

Глава 4

¹ И така, какво ще кажем, че нашият отец Авраам е намерил по плът? ² Защото, ако Авраам е бил оправдан чрез дела, той има с какво да се хвали, но не пред Бога. ³ Понеже какво казва Писанието? – „Авраам повярва в Бога, и това му се счете за правда.“ ⁴ А на този, който върши дела, наградата му не се счита като милост, а като дълг. ⁵ А на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, който оправдава безбожния, неговата вяра му се счита за правда.

Вършенето на добри дела и спазването на закона е добро нещо. Бог е абсолютно справедлив и ще възнагради всяко добро. Но оправданието от греховете и спасението е само от вяра. Добрите дела правят живота на човека по-добър, но не могат да го спасят човека. Историята на Авраам е много интересна. Препоръчваме ви да я прочетете в книгата „Битие“, също от поредицата „Запознанство с Библията“.

⁶ Както и Давид говори за блаженството на човека, на когото Бог зачита правда независимо от дела: ⁷ „Блажени онези, чиито беззакония са простени, чиито грехове са покрити; ⁸ блажен е онзи човек, на когото Господ няма да счете грях.“

⁹ Обаче това блаженство *само* за обрязаните ли е, или и за необрязаните? Понеже казваме, че на Авраам вярата се счете за правда. ¹⁰ Как тогава му се счете? Когато беше обрязан ли, или необряз-

ан? Не когато беше обрязан, а необрязан. ¹¹ И той прие знака на обрязването като печат на правдата от вярата, която имаше, когато беше необрязан, за да бъде той баща на всички, които вярват, макар и необрязани, за да се счете и на тях правдата, ¹² и баща на онези обрязани, които не само са обрязани, но и ходят по стъпките на вярата, която нашият баща Авраам имаше, когато беше необрязан.

¹³ Защото обещанието на Авраам или на потомството му – че ще бъде наследник на света – не стана чрез закона, а чрез правдата от вяра. ¹⁴ Защото, ако са наследници тези, които са от закона, то вярата е празна и обещанието – осуетено. ¹⁵ Защото законът докарва гняв, а там, където няма закон, няма и престъпление. ¹⁶ Затова *оправданието* е от вяра, за да бъде по благодат, така че обещанието да бъде сигурно за цялото потомство – не само за това, което е от закона, но и за онова, което е от вярата на Авраам, който е баща на всички нас, ¹⁷ както е писано: „Направих те баща на много народи“, пред Бога, на когото той повярва, който съживява мъртвите и вика несъществуващото като съществуващо.

¹⁸ Авраам, надявайки се, без да има причина за надежда, повярва, за да стане баща на много народи, според казаното: „Толкова ще бъде твоето потомство.“ ¹⁹ И без да отслабне във вяра, като виждаше, че тялото му е вече замъртвяло, тъй като беше на около сто години, както и мъртвостта на утробата на Сара, ²⁰ не се усъмни в Божието обе-

щание чрез неверие, а се укрепил във вяра, като отдал слава на Бога ²¹ и като беше напълно уверен, че това, което Бог е обещал, Той е силен и да го изпълни. ²² Затова му се счете за правда.

²³ Но това, че му се счете, не беше написано само за него, ²⁴ а и за нас. Тя ще се счита за *правда* и на нас, които вярваме в Този, който възкреси от мъртвите Иисус, нашия Господ, ²⁵ който беше предаден за нашите прегрешения и беше възкресен за нашето оправдание.

Жертвата на Христос е универсална за всички. Затова вярата не е предимство само на евреите, а е за всички народи. Но не е достатъчно човек да има някаква си своя вяра, както напоследък често се чува. Единствено правилната вяра спасява. А тя е следната: Първо, че има Бог. Второ, че Христос е Божият Син, второто Лице на Бога, който е станал човек. Трето, че Христос е умрял за греховете на хората, бил е погребан и на третия ден е възкръснал физически. Тази вяра, заедно с покаяние за греховете ми, ме спасява.

Глава 5

¹ И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Иисус Христос, ² чрез когото ние посредством вяра сме придобили достъп до тази благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава.

³ И не само това, но се хвалим и със скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост, ⁴ а твърдостта – опитност, а опитността – надежда, ⁵ а надеждата не посрамя, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е даден.

На вярващите не е гарантиран безоблачен живот на тази земя. Тук ние сме като в училище и се подготвяме за Божието царство. Единственото, което можем да занесем със себе си там, е нашия характер. Затова Бог се грижи да изгражда характера ни, а това става чрез трудности и изпитания. Изпитването на вярата ни служи на самите нас. Така се тренира и надеждата ни за вечния живот, с която сме в състояние да преодоляваме житейските трудности. И тъкмо в трудните моменти опознаваме най-добре Божията любов и вяност.

⁶ Понеже, когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за безбожните. ⁷ Защото едва ли някой ще умре *даже* за праведен човек; макар че може би някой би дръзнал да умре за добрия. ⁸ Но Бог доказа Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас. ⁹ Затова много повече сега, като сме оправдани чрез Неговата кръв, ще се спасим от гняв чрез Него. ¹⁰ Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятни, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот! ¹¹ И не